

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΚΚΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Χρόνια έχουν περάσει...

...Στο άγροκτημα του δόν Αύγουστίνου... Σήμερα ο δόν Φάβιος μαζί με την κόρη του Ροζάριο, της οποίας η μητέρα η άρτια Ροζαρίτα, έχει πεθάνει. Ο δόν Φάβιος λείπει από ημέρες στην Κοιλιάδα του Χριστού όπου έχει πάει να επιστήσει την άποστολή ενός φορτίου χρυσαφίδων. Μα η μέρες περνούν ή άποστολή ή οποία έπρεπε να έχη επιστρέψει, δεν φαίνεται ποθεν. Η Ροζάρια ανυπόμονα τρομερά για τον πατέρα της και στέλνει, τόν επιστήτη τον κτηματο Μπαταζιέτε μαζί με μερικούς άνδρες, με την έπιτολή να προχωρήσει ως πέρα της έρημου και με την έπιτολή να συνοστήσει ποθενά τον πατέρα της. Στο τέλος, επειδή κι ο Μπαταζιέτε άργει να γυρίσει, μη μπορώντας πια να συγκρατήσει την άγανάτη της, παίρνει το γενναίο Βουαροζέ, το θε το πατέρα του δόν Φάβιο και ξεκινούν μαζί για να ιδούν, τι έχει συμβεί. Καθώς όμως προχωρούν στις έρημους, βρίσκονται έξωφρα μπροστά σε τέσσερες 'Ινδούς, οι οποίοι έχουν περικυκλώσει έναν έξιποδο όμοφυλό τους και προσπαθούν να τον σκοτώσουν. Τόν σώζουν, κι ο Βασιτάχ έτσι λέγεται ο 'Ινδός, νοιάζεται από τη στιγμή εκείνη να τον πλημμυρίσει ένα βαθύ άσθημα για την άρτια Ροζάρια. Γενειό τους παίρνει στο όρμηό μπόρα, επιστρέφουν στο άγροκτημα, όπου ζωντανίζει σε λίγο κι ο Μπαταζιέτε, χωρίς να έχη συναντήσει ποθενά την άποστολή. Πίλος, όταν στην άγροκτη ο Πέλε ο γενναίος συναντά τον δόν Φάβιο, ο οποίος του διαγγέλλει ότι ο πατέρας της Ροζαρίτα κι οι συγγενείς του βρίσκονται άποκειμένοι σε τους Έριθροδρόμους στην Κοιλιάδα του Χριστού.

(Συνέχεια εκ των προηγουμένων)

Ελάστε από πολύ άνησχη, έξασολούθησε ο Πέλε, και την άνοχηία μου από τη μεγάλη μου άζωμια περισσότερο τα λόγια ενός 'Ινδού, που τον ήμιας πάσει αμιάλωτα κι ο οποίος μής είχε:

«Θά ξαναγεννηθώ σε λίγο οι δικοί μας και πάλλ, άζωμια πιο πολύ...Οι 'Ινδοί δόν θέλουν τους Άνθρώπους τόσο κοντά τους. Ο Ού' Σαζάι θέλει να τους ζωνε τους» κι ο Μπαταζιέτε το χειράρι τους.

«Ο Ού' Σαζάι; άκούστηκε ξαφάνια μία δυνατή φωνή.

«Ήταν ο Βασιτάχ, ο οποίος είχε με τη μέση στην άδωσα τη στιγμή που ο Πέλε έλεγε τα τελευταία του λόγια.

«Ναι, άδωσα ο Ού' Σαζάι άγανόσει την έπιτολή έναντιον της Κοιλιάδος του Χριστού, είχε πει ο Βουαροζέ, ζατοσιάζοντας. Τώρα, έπειτ' απ' όσα διηγήθηκε ο Πέλε, είναι οίγονος γι' αυτό...

«Ο Πέλε, άναγνωρίζοντας τόν Βασιτάχ, τόν ζαρέτησε φίλιά. Κατόπι ο πρώτος έξασολούθησε:

«Η κατάσταση μας λοιπόν ήταν έξασοτική ζήση... «Άκούστε—ελα τότε στο δόν Φάβιο — ζαρέτι να πάω στην άγροκτη για να πω την κατάσταση μας στην οικογένειά σας και στο Βουαροζέ... Μας ζαρέτιάζονται γρηγορά ένοχόσις, τρώγεται, ποσειοφάδια... Όσα λίγοι κι αν είμαστε τώρα, η Κοιλιάς του Χριστού μπορεί άζωμια ένα μήνα ν' άνθξει στις έπιτοχές των 'Ινδών...» Ο δόν Φάβιος βρήκε τη σκέψη του καλή και μού είχε: «Πήρανε, Πέλε, να έζε 'α' όψη σου ότι η σκεψηία μας κι η διατήρησι της Κοιλιάδος του Χριστού, έξασοτικά από την έγναση όριζε σου στη βύλα καθός και από το γρηγορό έφομό των ένοχόσιων που θα στείλουν...» Άφού είχε τα λόγια αυτά, ο δόν Φάβιος κι έφαζε στην άγροκτη του και πρόσθεσε με σκεψηία:

«Φύλαξε για λογαριασμό μου τη Ροζάρια... Καί πές της να μη φοβάται, γιατί ο Θεός ποσιοστένει τον πατέρα της...»

«Κατόπι έμειγα άμείσως — είχε τελειώνοντας ο Πέλε. Στο όρμηό μου 'έν είχα διασέσεται σκεψηία, ο ζαροζ ήταν ζαζός κι έτοι έφτασα ως εδώ.

Η ΑΠΟΦΑΣΙ ΤΗΣ ΡΟΖΑΡΙΟ

«Ο Πέλε σάλασε, άγίνοντας τους άζωχαστάς του βαθεία ταραγμένους από τα λόγια του. Η Ροζάρια τότε σηκώθηκε κι έπαιε κι έπαιε στην άγροκτη του.

«Ο Πέλε, καθός της έδινε στο μέτωπο το φίλημα του πατέρα της, ένωσασε να τόν πλημμυρίσει μία άπείρανη τρυφερότης, και τό μαύρα παγαυιδάρι—κα μάτια του δάζωσαν.

Τότε ο Βουαροζέ είχε κι έμφοχασί:

«Πρέπει να άζωγανόσιουσε άμείσως μία άποστολή που θά φέρη για να ένοσχήσι το δόν Φάβιο και τους ύπερασιπ—στάς της Κοιλιάδος του Χριστού.

— Ο Μπαταζιέτε

...έξασολούθησε ο δόν Αύγουστίνος — τους πιο γενναίους απ' τους ζαρηγούς μας, όλους δούσις ή παρουσία τους δεν είχε άναγκαζία εδώ...

Τη στιγμή εκείνη, ο νεαρός Βασιτάχ, ο οποίος έβινε σκεψηίλος, ζαζώησε με σοβαρότητα και είχε, ζαττάζοντας τη Ροζάρια:

«Ο Βασιτάχ θ' άζωκοουθήσει τους λευκούς άδελφούς του στο μονοπάτι του πολέμου. Δεν ξεχνάει πως το Άνθος της Έρημου του έβασσε τη ζωή και δεν θέλει να τη δι ή να θορηή για το θάνατο του πατέρα της.

«Μαρόβο, παλιζάρι μου! φώναζε ο Πέλε.

«Ο γηός μου Βασιτάχ μάλει κι ένεργεί σαν άζωχλό; έπόρθεσε πιο έντονα ο Βουαροζέ, δίνοντας το στίβαρο χέρι του στο νεαρό 'Ινδό, ο οποίος του τό φορτζε κι άγάλη και σεβασμό, λέγοντας:

«Ο Βασιτάχ διατί και για το αίμα του έγθοού του Ού' Σαζάι και θέλει την ζώη του για τρώται!

«Η τόσο άδωρήγητη αυτή άπόφασι του 'Ινδού και τα μεγαλόφωνα λόγια του, σκεγίνισαν την καρδιά της Ροζάρια, ή όποια του φορτζε ένα βέλιμα γαυιάτε έλλοζική έννομοσση... Έκείνος της άπάνησε μ' ένα σοβαρό ζαζόγλω, ενώ μία έμφοχασί ζαζός φώτιζε τα μπροσάνια ζαζαρηγοσιάζα του.

Σε λίγο ο Πέλε πήγε ν' άναπαθή έπειτ' από το τόσο ζαζαρηγοσιάζα ταξείδι του, ενώ ο Βουαροζέ κι ο δόν Αύγουστίνος είχαν προσκαλέσει τον επιστήτη Μπαταζιέτε για να σκεννονηθύν μαζί του για την όργανωσι της άποστολής.

«Η είδησι του ζαζόνοου που διέτρχε ο δόν Φάβιος κι η σκεψηία του, είχε προζαλέσει ζορηή σκεγίνισι μετάξυ του προσκαλιού του άπείρατου άγροκτιμάτος, που λάτρειε τους νεοίους του. Έτσι ο Βουαροζέ θα ποσιοσει να διαλέξει ένζωλο και πεινήτα άνδρες τους προσηοσιμένους να άποτελέσουν την ένζωσι που θα πήγαινε να βοήθησι τόν δόν Φάβιο.

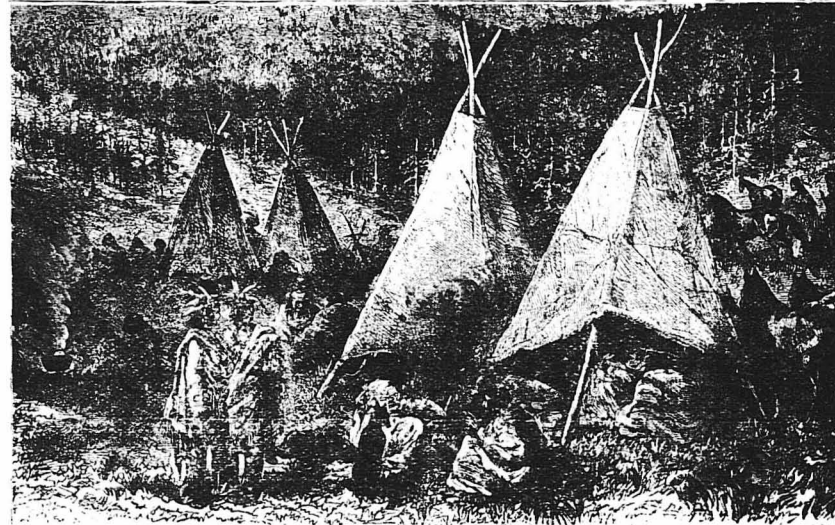
Ζητοζαρηγές και φωνές ένδοσιασοιού, έποδέχτηζαν το Μπαταζιέτε, όταν πήγε να τους άναζωκοουθή τις διαταγές του δόν Αύγουστίνου. Όλοι οι άνθρώποι του άποστατιζού, στους όποιους είχε ξεπνήσει το ζηρονομιζό μίσις έναντιον των 'Ινδών, διαμφορητοσαν την πια κι μετάζωσι της άποστολής.

Από την άγρη ως τη νύχτα όλοι βοισζώνονταν σε ζήνησι στην άζωχία κι ή στα επιστατιζα της.

Τα ζαζωρα, που θα μετρίζαν τα τροφια, τα όπλα και τ' άλλα έντιζαίμενα, έπιδοσθηζόνονταν βιασιάζα. Τα άζωρα και τα μονιάρια που θα τό έσεργαν ξαναπεταζόνοντονταν.

Αζαζωγμένα μετάξυ των ζαζετέρων ζαβαλλάρηδων και τών πιο ένδοξών σκεπιτιών, οι πεινήτα άνδρες που θα έφεργαν, ζαζαρίζαν γρηγορά τα όπλα τους κι έτοιμάζαν τα λάνα. Η ένεργηγοσιζής κι ή ένδοσιασοσις αυτών των άνθρώπων φανέριε την άφοσιότησι τους προς τόν δόν Φάβιο και τη μεγάλη έπιτολή τους να ποσειοσύν με τους Έριθροδρόμους.

Ενώ γινόνονταν ότ' αυτά, η Ροζάρια, άποσταθηζμένη στο δωμάτιό της, είχε πείσι σε βαθεία σκεψηία.

Κατασκήνωσις 'Ινδών (Απ' τό έθιοζό του Γαβριήλ Φερρύ)

«Όταν, έπειτ' από μερικές ώρες, πήγε και ζαθήσε στο πλάι του δόν Αύγουστίνου για το πρώτο πρόγευμα, στη ζωμή από την άνοχηία όρη της και στα όφρασι της μαζά αάτια, ζωγχαρίζταν μία άσυνήθιστη έμφοχασί σοβαρότης.

Μά ο παλιός της, άπορορηγμένος καθός ήταν κι αυτός από τις σκέψεις του, δεν πρόσθεσε της μεταβολή αυτή της Ροζάρια. Συλλογίζόταν το Φάβιο, που τόν άγαπούσε σαν παιδί του και τό βοισζόταν τώρα άπομονομένος σε μία γωνιά του Νέου Μεξικού, περιζαζωμένος από άγριοις 'Ινδούς. Τό παλιό πολεμικό μένος του έναντιον των 'Ινδών είχε ξεπνήσει... Πόσο λιπόταν πού ή ήλικία του δεν του επέτρεπε να σκεννονηθή την άπο-

στολή.

Στό τέλος του γεύματος, η Ροζάριο σηκώθηκε και, με τόνο στοργικό, αιά σταθερό, είπε:

— Πατέρα μου, θα επιθυμούσα να έχω τη συγκατάθεσή σας...
— Τι θέλεις να πής, παιδί μου; τη διάκοψη ή δόν Αδγουστίνος, Ξαφνιασμένους κάπως. Έξηγησέ μου...

— Απορίσσια να φύγω κι' εγώ με την αποστολή που πάει να βοηθήσει τον αγαπητό μου πατέρα...

— Η Εκκλησία του δόν Αδγουστίνου, μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, ήταν τόσο μεγάλη, ώστε έβρισε για μερικά στιγμές άφωνος. Έπειτα φώναξε:

— Εδέσια, παιδί μου, έχω συνήθεισι στις ιδιοτρολίαις σου... Μά αλήθεια ξεπερνάει όλες τις προηγουμένες... Η αγάπη σου προς τον πατέρα σου σε κάνει να μην ξέρεις τι λέει...
— Η Ροζάριο έκανε μια κίνησι διαμαρτυρίας και είπε:

— Δεν μπορώ να περμένο εδώ... Η καρδιά μου δεν άπορέσει ν' άνδξησθι στην άγονία ως όποι να μάθο, άν ο πατερας μου σόδησε ή όχι...

— Η θέσις μιας γυναίκας δεν βρίσκεται σε περιπέτειες γευστές κινδύνους κάθε είδους, παρατήρησε ο δόν Αδγουστίνος.

Οι κίνδυνου δεν με τρομάζουν! απάντησε παράφορα ή νέα.
— Αδύαφορο! Έγώ πάντως δεν μπορώ, δεν έχω τό δικαίωμα να έπιδοκιάσω ένα τέτοιον σχέδιο!

— Η Ροζάριο, με τό πείσμα ζωγραφισμένο στο μέτωπό της και στο μάτι της, άκουγε χωρίς ν' άπαντήσθι τις παρατηρήσεις τις όποιες της έκανε ο δόν Αδγουστίνος, για να δικαιολογήσθι την άρνησή του.

Μά κι' ο ίδιος έβλεπε ότι τα λόγια του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Γι' αυτό, κορησμένος πάλι να μιλήσθι, είπε σε μια στιγμή:

— Έ λοιπόν, ως βάλλομε κριτή τό Βουναροζέ...

Ο Βουναροζέ όμως, όταν έμαθε περί τίνος πρόκειται, ξεμηνιάσθηκε λιγώτερο από τό δόν Αδγουστίνου, γιατί ήξερε καλύτερα τον ένεργητικό χαρακτήρα της Ροζάριο. Ωστόσο, στην άσχημότητα κι' αυτός την ίδια άνοιξι με τό γέρο.

Μά ή νέα κόρη του περιέγραψε με τόση δόναμι την άγονία και την άνησγία που θα την βασάνιζαν κατά τό διάστημα που θα βρισκόταν σε άβεβαιότητα, για την τύχη του πατέρα της, τον παρακάλεσε τόσο θερμά να τη γλιτώσθι απ' αυτό τό μαρτύριο που ήταν χειρότερο κι' απ' τούς πιο τρομακτικούς κινδύνους, ώστε στο τέλος ο παλιός κτηγός των δα σών έπεδοκιάσθι την απόφασί της.

Ήταν άλλως τε περισσότερο για τό θάρρος αυτό του παιδιού που τό είχε μεγαλώσει ο ίδιος και τό λάτρευε σαν δικό του...

Τη φίλησε με τρυφερότητα, και της φώναξε:

— Μπορώ, παιδί μου, είσαι καλύτερη από άνδρας!

— Έπειτα, γυρίζοντας προς τον δόν Αδγουστίνου, πρόσθεσε:

— Πρέπει να ύποχωρήσθιμε στην θέλησι της Ροζάριο... Με έπεισε!

Ο δόν Αδγουστίνος, άνικανος πάλι ν' αντισταθί περισοότερο, έδωσε τη συγκατάθεσή του για την άναχώρησι της άγαπημένης του έγγονης.

Όταν ο ήλιος βασιλευσε, όλα τα μέλη της αποστολής ήταν πάλι έτοιμα να ξεκινήσουν την άλλη μέρα τό πρωί.

Τότε καθένας πήγε να κοιμηθί μερικά ώρες.

Με τις πρώτες λάμψεις της αύγης, τό καραβάνι, άποτελούμενο από άνδρες άπολαστικούς, καθάλλα σε άνυπόμονα άλλατα, ξεκίνησαν από τό ύποστατικό του Λας Άγκας, ένώ ο δόν Αδγουστίνος τους άποχαρτέωσε με τό μαντήλι του...

VI

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

Άς προχωρήσθιμε τώρα δώδεκα μέρες μετά την άναχώρησι των ήρώων μας κι' άς μεταφερθώμε σε ένα μέρος των μεξικανικών λιμάνων, απ' τό όποιο φαίνονται μακριά ή γαλιζοπικές κορφές των ήψηλών θουών Λας Κουέρδας.

Κοντά σ' ένα ποτάμι που ροιόσε ήσυχια τα νερά του, βρισκότανσαν στρατοπεδευμένοι καμιά εκατοστή Ινδοί πολεμισται.

Η θέσις που είχαν διαλέξει για να σταθμεύσουν μερικάς ώρες, είχε όψη άγρια και πένθημη, άρμονισμένη με τη σπηνή που θα διαδραμα-

τιζόταν σε λίγο εκεί.

Οι Ινδοί αυτοί ήσαν εύρωστα και με άθλητικό παρόστημα πάλη-ζάρια, με δάμματα άπειλητικά και με φυσιογνωμίες άγριες.

Όλοι τους ήσαν καλά όπλισμένοι. Μερικοί μάστιγα απ' αυτούς είχαν και μαχαίτινες. Γερά και ζοηρά άμερικανικά άλλατα, κλειμένα, χωρίς άλλο, από διάφορα ύποστατικά — δειμένα, έδώ κι' εκεί, στο δέντρο, φανερόταν τη λαμπρή όργάνωσι των πολεμιστών αυτών.

Έξαινη την ήμερα έδεξαν μια τρομακτική γαρά. Κι' ή άφορηή αυτής της γαράς ήταν τό θέαμα ενός Λευζού δειμένου χειροπόδαρα στον κορμό ενός δέντρου.

Όλόγυρο του, οι Ινδοί είχαν στήσει έναν καταχθόνιο γαρό, που βάλεγε κινέσι πως τον χόρευαν οι ίδιοι οι δάιμονες της κολλόσιος.

Έξαινα, ο γορός σταματήσε, κι' έβλεπ απ' τούς Ινδούς, προχωρώντας προς τό θύμα, τό προσημαμένο για τό μαρτύριο, είτε τ' αζάλοισθι λόγια:

— Οι άνθρωποι της φύλης σου, οι άνθρωποι με τό κλεινό πρόσωπο, γίνονται φένοροι σαν παλαγάλοι όταν είναι πολεμιστά. Μά, όταν βρισκονται δειμένο στον πάσσαλο του μαρτυρίου, γίνονται άφρονι σαν φένο. Θα τομήςσθι σου, Λευζέ, να τραγουδήσθι τό τραγούδι του θανάτου σου;

Ένας βαθύς στεναγμός του αζαυλάτου ήταν ή μόνη του απάντησι.

Ένας άλλος Ινδός τότε άποσαρώθηκε από τον ύμλο των γορευτών και, κληραίζοντας τό Λευζό, γάραζε με τό δάκτυλό του μια τρομακτική απ' τό άτυλο ως τό σαγόνι του.

— Όλη αυτή μεριά του προσώπου, είτε, τό πιο μέτωπο, τό μάτι και τό μάγουλο, είτε δικά μου... Τά σημαδεύει από πριν για τον έσπτό μου... Μοναχί γαρό θα έχω τό δικαίωμα να τ' αποστάσω από τό Λευζό, όσο θα είναι ζωντανός άζόμα...

Ο Λευζός κατάλαβε την τρομακτική απειλή κι' άνατρίχιασε σύγχαμος.

Τότε κι' ένας τρίτος Ινδός βγήκε από τό στανικό ύπόλο του περιστοιζέ τό θύμα και είπε:

— Η κόρη του είναι για μένα!

— Τότε έγώ θα έχω τό δικαίωμα — πρόσθεσε ένας τέταρτος — να γαράξω με την προσωμένη μήτη του αζαυλάτου που τό κορμό του Λευζού.

Συγγνώμης κι' άλλου έσφουδερμένου έβλεπ άγριες χειρονομίες και τα μάτια τους πτόρσαν άστραλλές μανίας.

Βυθισμένος σ' ένα είδος άποναγκασμού, ο Λευζός έσφουδερμένος γέμο τον μπύτιες δεισοφές και γεμάτες τρομά...

Αν δεν τον συγκαταθέσαν τό δεσμά του, θα σωραζόταν χωρίς άλλο κάποι, από τον φερόγητο φόβο των βισανιστηρίων στα οποία θα τον έπέβαλαν σε λίγο...

Και πράγματι, οι βισανιστά περιέμεναν με άγονία να δώσθι ο άρχηγός τους τό σέσημα της πένθημης φορτίς.

Έξαινα, ένας Ινδός νεοφωτισμένος μπήκε μέσα στον κύκλο που σπημαίταν οι άλλοι και τούς είπε:

— Οι αδελφοί μου ως γάνουν τό Λευζό αζαυλάτου ό,τι τούς άρέσει. Έγώ, ο Ού' Σαζάμι, τούς τό έπιτρέπω!

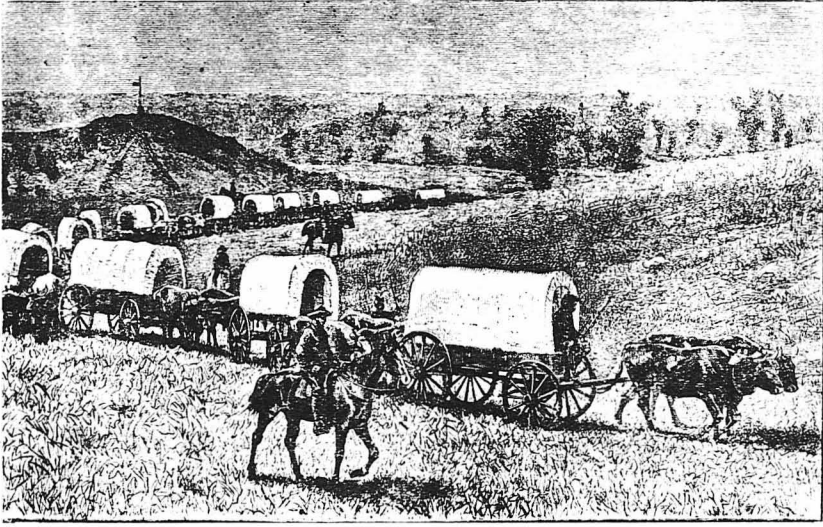
Ο άνθρωπος που είχε προφέρει αυτά τα λόγια, και προς τον όποιο είχαν γυρσίσι τα δάμματα των Ινδών, παρουσιάζε θέαμα άπογοητευτικό: ήταν ο άρχηγός τους, ο τρομακός και ο έσπτός Ού' Σαζάμι!

Νέος σχεδόν άζόμα, ήπιός, στεγνός, με μάτια που έβλαμπαν και που φανότανσαν σαν σημαδεμένα από μικρές κηλίδες αίματος, με μήτη λασί τοποθετημένη σ' ένα πρόσωπο γυνωιδές, η έπιδρωίδα βαμμένη, ο Ού' Σαζάμι προσάουσε τη φύση με την άδυστήρη άρχιότητα των μαζαγιαγμένων του χαρακτήριστιζών.

Τά μαζαία μάσκα του μάλλι, ήσαν άνησυχωμένα στην κορυφή του κεφαλή του και δειμένα με δειματινές λουριδές. Ροηγα από δέσμα λαφιαδού κάλυπταν τό εύρωστο σέμα του. Από μια άπτονη κόκκινη ζώνη φανότανσαν ένας κεφαλοθραύστης, ένα μαζαίο μαχαίρι χωρίς θήκη και μια πλάτα.

Οι εκατό Ινδοί που περιστοιζάν τον Ού' Σαζάμι ήσαν υπό τις διαταγές του. Τους είχε στρατολογήσει για ν' άντικαταστήσθι εκείνους που είχαν σκοτωθί στις έπιθέσεις κατά της Κοιλιάς του Χριστού.

(Ακολουθεί)

Με τις πρώτες λάμψεις της αύγης, τό καραβάνι ξεκίνησε...